

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **R. E. O.**, zastoupený JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem se sídlem Oveňecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2019, č. j. OAM-498/DS-PR-P13-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2019, č. j. 52 Az 9/2019 – 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Maroši Matiaškovi, LL.M., advokátu se sídlem Oveňecká 78/33, Praha 7, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 6800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 5. 2019, č. j. OAM-498/DS-PR-P13-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo rozhodnuto, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. b) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Rumunsko; žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany (podaná dne 6. 4. 2019 v Rumunsku) byla ve vztahu k České republice shledána nepřipustnou podle § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a příslušné řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Ústí nad Labem žalobou, jíž se domáhal jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítl, že není možné jej předat do Rumunska, neboť tamější situace a stav azylové procedury vzbuzuje pochybnosti o absenci hrozby nelidského a ponižujícího zacházení; nadto není zřejmé, do jaké míry by byly rumunské státní orgány schopny žádost o azyl řádně posoudit tak, aby bylo dosaženo mezinárodních závazků včetně zásady *non-refoulement*. Poukázal taktéž na nedostatky v materiálních podmínkách uprchlických zařízení; během svého zajištění se potýkal zejména se špatnou hygienou a nedostatkem potravin a vody. Žalovaný dle něj měl povinnost se důsledně zabývat zkoumáním situace v Rumunsku; jeho postup však byl zcela formální a obstarané podklady nedostatečné, navíc nezohlednil individuální situaci žalobce. Ten dále tvrdil, že podklady, z nichž žalovaný vycházel, měly být konkrétnější a aktuálnější.

Rozsudek krajského soudu

[3] Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 29. 5. 2019, č. j. 41 Az 4/2019 - 11, postoupil podanou žalobu k rozhodnutí Krajskému soudu v Praze (dále jen „krajský soud“); ten ji rozsudkem ze dne 22. 7. 2019, č. j. 52 Az 9/2019 - 28 (dále jen „napadený rozsudek“), zamítl. Konstatoval, že úvaha žalovaného o neexistenci systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku je dostatečným způsobem podložena Informací OAMP ze dne 5. 4. 2018. Žalobce sice při ústním pohovoru uvedl, že v místě, kam byl v Rumunsku odvezen, byly nelidské podmínky (byť nezmiňoval žádné zdravotní potíže), avšak na podporu svých tvrzení nepředložil žádné relevantní doklady. Odkazoval sice na zprávu *US Department of State* ke stavu lidských práv v Rumunsku za rok 2017 a na informace dostupné z *Asylum Information Database*; ty ovšem dle soudu nepotvrzují, že by zde nebyla dostupná teplá voda či byla obyvatelům upírána potrava a pitná voda, tím spíše neosvědčují existenci systémových nedostatků. Tvrzení žalobce proto nejsou ani v souvislosti s odkazovanými zprávami způsobilá zpochybnit podložený závěr žalovaného o neexistenci systémových nedostatků azylového systému v Rumunsku. Dále krajský soud poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 - 37. V jeho intencích k námitce nedostatečného zohlednění individuální situace žalobce a neopatření si konkrétnějších a aktuálnějších podkladů uvedl, že žalobce v řízení nepředložil natolik podrobné a přesvědčivé argumenty, které by byly způsobilé zpochybnit závěr žalovaného. Pokud by v průběhu pohovoru dostatečně konkrétně popsal okolnosti svého pobytu ve středisku pro uprchlíky, které vzhledem k minimálnímu časovému odstupu musel mít v živé paměti, a svá tvrzení doplnil o odpovídající zprávy dokumentující systémové problémy v zemi, bylo by povinností žalovaného se s jeho argumenty náležitě vypořádat. V předmětné věci však zůstala argumentace žalobce velice obecná a zcela nepodložená. Žalovaný proto nebyl dle krajského soudu povinen se zabývat existencí systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů podrobnějším způsobem, než jak učinil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť ze strany žalobce nebyly vzneseny žádné kvalifikované pochybnosti. Rovněž podklady napadeného rozhodnutí považoval soud za zcela postačující. Dodal přitom, že ani po doplnění zpráv o situaci v Rumunsku v žalobě nebylo možno přisvědčit tomu, že nedostatky azylového řízení v této zemi jsou

pokračování

natolik závažné, že neumožňují žalobcovo předání; nebyl proto dán důvod k převzetí jeho azylového případu ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. K přijatelnosti kasační stížnosti uvedl, že přesahuje jeho vlastní zájem, protože se týká procesu zkoumání existence systémových nedostatků v zemi, kam má být předán žadatel o udělení mezinárodní ochrany za účelem posouzení jeho žádosti. Krajský soud dle něj navíc zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti, neboť nepřiložil váhu a nikterak nehodnotil jeho tvrzení o útrapách, které zažil během svého pobytu v Rumunském azylovém centru. Má za to, že závěr Nejvyššího správního soudu o tom, že dodržování lidských práv členskými státy je vyvratitelná domněnka, není překážkou pro důkladné posouzení existence systémových nedostatků dané země v jeho věci, neboť poskytl tvrzení a důkazy o tom, že k předmětným problémům v Rumunsku skutečně dochází. Poukazuje přitom na to, že stejně jako v řízení o udělení mezinárodní ochrany je i v případě tvrzení o systémových nedostacích nutno aplikovat obecné pravidlo stanovící, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany je povinen v řízení poskytnout pouze svou věrohodnou výpověď, kdy se následně důkazní břemeno obrací tak, že správní orgán musí tvrzení o prožitých útrapách a hrozbě újmy bez dalšího vyvrátit; k tomu odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 18/2007 – 55. Domnívá se, že postupem žalovaného byl postaven do neřešitelné situace, kdy měl proto, aby byla jeho tvrzení vůbec vzata v potaz, prožité obtíže dokázat v průběhu pohovoru odpovídajícími zprávami dokumentujícími systematické problémy v dané zemi; to však nemohl učinit, neboť se v rozhodné době nacházel v zařízení pro zajištění cizinců bez přístupu k internetu, jakýmkoliv zpravodajským kanálům a pouze s omezenou dostupností právní pomoci. Takto konstruované důkazní břemeno proto bylo zcela nereálné unést; k tomu odkázal na rozsudek téhož krajského soudu ze dne 11. 7. 2019, č. j. 45 Az 10/2019 – 41, který byl vydán ve vztahu k jeho (současně zadrženému nezletilému) bratranci, přičemž obdobné rozhodnutí žalovaného jím bylo zrušeno. Pochybení spatřuje stěžovatel taktéž v tom, že jeho řízení o udělení mezinárodní ochrany, resp. předání do Rumunska, vedl žalovaný (a následně též krajský soud) odděleně od řízení jeho bratrance. Napadený rozsudek tak vede k situaci, že ten bude oddělen od stěžovatele, jenž mu zajišťoval po celou dobu cesty ze země původu péči a staral se o něj.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou kasační stížností nesouhlasí a považuje ji za nedůvodnou; odkazuje přitom na napadené rozhodnutí a správní spis. Zdůraznil, že v průběhu správního řízení nezjistil, že by v Rumunsku docházelo k systematickým nedostatkům; v této souvislosti dále upozornil, že je povinností Rumunska žádost o udělení mezinárodní ochrany stěžovatele nestranně a objektivně posoudit v souladu se zásadami evropského azylového *acquis*, což rumunská strana již stvrdila učiněním akceptace k převzetí stěžovatele na své území (dne 24. 4. 2019) a potvrzením své věcné příslušnosti k posouzení jeho případu. Pokud by i přesto stěžovatelem zmiňované skutečnosti opravdu nastaly, pak se může bránit u příslušných orgánů přímo v Rumunsku. Žalovaný je však přesvědčen, že stěžovatelem tvrzené

skutečnosti v žádném případě neprokazují systematické nedostatky v rumunském azylovém řízení. K námitce týkající se nepřipustného oddělení věci stěžovatele od případu jeho nezletilého bratrance pak konstatoval, že se jedná o námitku obecného charakteru, neboť nikterak nekonkretizuje svůj vztah k nezletilému bratranci ani důvody, pro které by bylo nezbytné vést jejich řízení společně; navíc se jedná o nepřijatelné novum, které je poprvé uvedeno až v kasační stížnosti, ač tak mohlo být učiněno již v předchozím soudním řízení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[7] Před přistoupením k meritu věci, tj. posouzení důvodnosti kasační stížnosti, se Nejvyšší správní soud musel nejdříve zabývat otázkou její přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[8] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[9] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 (všechna v tomto usnesení citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení rovněž uvedl, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti, stanovených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž též uvést, v čem stěžovatel spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

[10] V tomtéž usnesení poskytl Nejvyšší správní soud typový výčet situací, kdy bude podmínka podstatného přesahu významu kasační stížnosti nad vlastními zájmy stěžovatele zpravidla splněna. „O přijatelnou kasační stížnost se může zpravidla, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká

pokračování

právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon, což znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se pak v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.“

[11] Přijatelnost kasační stížnosti spatřuje stěžovatel v potřebě zabývat se procesem zkoumání existence systematických (přesněji řečeno systémových, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016 - 44, č. 3560/2017 Sb. NSS) nedostatků v zemi, kam má být předán žadatel o udělení mezinárodní ochrany za účelem posouzení jeho žádosti, čili otázkou posouzení aplikace čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Nejvyšší správní soud však obecně konstatuje, že k této problematice již existuje četná a nerozporná judikatura (srov. např. rozsudky NSS ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 - 37, ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017 - 29, či ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 Azs 324/2016 - 38). Poukázat lze rovněž na nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018 - 28, dle něž „v případě každého členského státu, který má být dle nařízení Dublin III příslušným k posuzování žádosti, je nutné uvést úvahu o existenci či neexistenci systémových nedostatků a povinností správních soudů je zkoumat takovou úvahu správních orgánů z úřední povinnosti, přičemž pokud taková úvaha není podložena konkrétními důkazy nebo zcela chybí, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné, avšak tento závěr nelze bez dalšího vztáhnout na veškeré v úvahu přicházející členské státy, která mohou být dle čl. 3 nařízení Dublin III příslušné k posuzování žádostí o mezinárodní ochranu (...) Z čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III vyplývá, že Česká republika nesmí cizince do země se systémovými nedostatky předat. V případech, kdy je zřejmé či pravděpodobné, že přebírající země trpí systémovými nedostatky ve smyslu tohoto článku, je třeba se touto otázkou podrobně zabývat. Taková situace by zřejmě nastala například v případě předání cizince do Maďarska či Itálie. Pokud by správní orgán dospěl k závěru, že předání je i tak možné, je nutné, aby tento závěr výslovně vysvětlil. V případě většiny ostatních členských zemí Evropské unie však nelze říct, že by zřejmě či alespoň pravděpodobně trpěly systémovými nedostatky, a proto postačí jen obecná úvaha, jak ji učinil stěžovatel v projednávané věci. V této souvislosti je třeba připomenout, že v právu Evropské unie platí i nadále zásada vzájemné důvěry, jakkoliv otřesená v důsledku migrační krize. Například v rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech zn. C-411/10 a C-493/10, je konstatováno, že „[z] přezkumu předpisů tvořících společný evropský azylový systém vyplývá, že tento systém byl koncipován v kontextu umožňujícím předpokládat, že všechny státy, které se na něm podílejí, ať jde o členské státy nebo

třetí státy, dodržují základní práva, včetně práv, jejichž základem je Ženevská úmluva a protokol z roku 1967, jakož i EÚLP, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat.‘ Lze tedy dovodit, že dodržování základních lidských práv členskými státy je vyvratitelná domněnka, přičemž v případě většiny členských zemí tato domněnka vyvrácena nebyla.“ Konkrétně pak otázkou, zda jsou v Rumunsku v řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně zacházení se žadateli o ni, přítomny takové systémové nedostatky, které by vedly k aplikaci čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, se Nejvyšší správní soud komplexně vypořádal již v rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018 - 20. Zde jasně konstatoval, že z obecně známých informací ani z informací předkládaných stěžovatelem v onom řízení nelze dovozovat, že by Rumunsko nebylo schopné zajistit adekvátní podmínky žadatelům o mezinárodní ochranu, a že by tedy bylo namístě aktivovat článek 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 5 Azs 29/2018 - 29, pak „z dosavadní úřední činnosti žalované ani z jí dostupných informací, jako jsou stanoviska UNHCR, případně veřejně přístupná judikatura obou zmiňovaných evropských soudů, resp. vnitrostátních soudů zemí dublinského systému, včetně České republiky, nevyplývá, že by Rumunsko mělo v současné době vykazovat systémové nedostatky, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v tomto členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU.“ Nejvyšší správní soud přitom kasační stížnosti opírající svou přijatelnost o nutnost posouzení existence systémových nedostatků azylového řízení a materiálních podmínek přijetí žadatelů o azyl v Rumunsku opakovaně odmítá jako nepřijatelné (srov. např. usnesení NSS ze dne 7. 6. 2018, č. j. 1 Azs 118/2018 - 25, ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 123/2018 - 26, ze dne 3. 10. 2019, č. j. 9 Azs 236/2019 - 28, či ze dne 5. 12. 2019, č. j. 1 Azs 256/2019 - 30; v těchto rozhodnutích shodně konstatoval, že „ačkoli obtíže žadatelů namítané v žalobě mohou představovat bariéry v integraci a ztíženou materiální situaci žadatelů, krajský soud (nepochybil, když) nedospěl k závěru, že by dosahovaly takové intenzity, aby je bylo možné označit za rozporné s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 4 Listiny základních práv EU (...) tedy nepochybil, když vyhodnotil jako správné závěry žalovaného, že v Rumunsku nejsou systémové nedostatky azylového řízení, které by zakládaly nepřípustnost předání stěžovatele do této země za účelem řízení o mezinárodní ochraně.“ Lze tedy shrnout, že není dán důvod přijatelnosti kasační stížnosti spočívající v dosavadním neřešení rozhodné právní otázky zdejším soudem či v nejednotnosti judikatury, přičemž Nejvyšší správní soud v projednávané věci nehodlá učinit ani žádný judikaturní odklon.

[12] Nejvyšší správní soud dále neshledal ani žádné zcela zásadní pochybení krajského soudu. Podle judikatury je „správní orgán povinen k tvrzením uvedeným v řízení o mezinárodní ochraně zajistit maximální možné množství důkazů a obstarat dostatečně přesné, aktuální a důvěryhodné informace o zemi původu žadatele“ (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016 - 32, ze dne 25. 11. 2017, č. j. 2 Azs 283/2017 - 30, či usnesení ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013 - 38, ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 - 48). V posuzovaném případě krajský soud nepochybil, když se ztotožnil s žalovaným, že v Rumunsku nejsou takové systémové nedostatky azylového řízení, které by zakládaly nepřípustnost předání stěžovatele do této země za účelem řízení o mezinárodní ochraně; tyto závěry přitom vyplývají z obsahu správního spisu. Konkrétně žalovaný odkázal na dokument o situaci v Rumunsku (Informace OAMP ze dne 5. 4. 2018), který vzhledem k datu vydání napadeného rozhodnutí lze ještě označit za

pokračování

dostatečně aktuální; na jeho základě přitom zohlednil rumunskou zákonnou úpravu azylu, průběh správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, možnost podání opravných prostředků proti správnímu rozhodnutí, materiální podmínky přijetí i ubytovací kapacity příslušných zařízení, jakož i mezinárodní odezvu rumunského azylového systému; zabýval se též tím, zda nebylo ze strany mezinárodních organizací a institucí vydáno odlišné stanovisko, které by varovalo před předáváním žadatelů do Rumunska. Je však třeba připustit, že krajský soud aproboval napadené rozhodnutí žalovaného bez jakýchkoli výhrad, i když nijak individuálně nevypořádalo konkrétní (byť nepodložená) tvrzení stěžovatele o údajných nelidských podmínkách v azylových střediscích v Rumunsku; stejně tak nelze přisvědčit názoru, že stěžovatel musel tato svá tvrzení sám prokazovat jím předloženými důkazními prostředky. Tyto dílčí nedostatky však nemají povahu zásadních hrubých pochybení, která by mohla mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (4. důvod přijatelnosti kasační stížnosti). I bez explicitního vypořádání jeho konkrétních námitek totiž napadené rozhodnutí obsahuje nezbytnou alespoň obecnou úvahu o situaci v dané zemi; skutkový stav přitom byl zjištěn v souladu s ustálenou judikaturou a stanovisky mezinárodních organizací, které nepovažují Rumunsko za zemi se systémovými nedostatky azylového řízení. Nadto je třeba konstatovat, že jestliže stěžovatel brojí proti nesprávnému zjištění skutkového stavu, pak *„rozsah a správnost zjištění relevantního skutkového stavu žalovaným je otázkou dokazování, které probíhá v každém řízení individuálně; z uvedené individuality pak plyne rozdílná relevance určitých dokazovaných skutečností pro následné právní posouzení, jež je projevem zde dominující zásady volného hodnocení důkazů. Typové důvody přijatelnosti vymezené pod bodem 4) písm. a) a b) usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, se vážou k otázkám právním a jejich řešení právě správním soudem, nikoli správním orgánem“* (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2019, č. j. 2 Azs 301/2018 – 37). Tvrzené nedostatky ve zjištění individuálního skutkového stavu, resp. nevypořádání (nevyrácení) údajných zkušeností stěžovatele z azylového střediska v Rumunsku tedy samy o sobě nemohou být vadou, která by byla způsobilá být důvodem přijatelnosti kasační stížnosti. Pokud stěžovatel dále odkazoval na rozsudek téhož krajského soudu ze dne 11. 7. 2019, č. j. 45 Az 10/2019 – 41, který byl vydán ve vztahu k jeho (současně zadrženému) bratranci, pak Nejvyšší správní soud uvádí, že v daném rozhodnutí byla především akcentována skutečnost, že jeho bratranec je nezletilou osobou; příslušnému správnímu rozhodnutí mimo jiné soud vytýkal, že blíže nezkoumalo postavení tzv. zranitelných osob. Ovšem bližší porovnání konkrétního právního posouzení krajského soudu v individuálním případě stěžovatele s jiným konkrétním právním posouzením v případě jeho bratrance rozhodně není v mezích zkoumání přijatelnosti podané kasační stížnosti; ostatně stěžovatelem odkazované rozhodnutí vůbec není předmětem tohoto řízení. Námitku vůči samostatnému vedení správního a soudního řízení s ním a jeho bratrancem dříve neuplatnil.

[13] Lze tedy shrnout, že krajský soud se při přezkoumávání napadeného rozhodnutí nedopustil takových pochybení, která by svojí povahou stála proti samotným základním zásadám přezkumného soudního řízení, a ani napadený rozsudek nevykazuje žádné extrémně závažné nedostatky řízení (byť některá dílčí pochybení krajského soudu jistě nelze přehlédnout), které by bylo v rozporu s právem na spravedlivý proces nechat bez povšimnutí. Jen samotná polemika stěžovatele s právními závěry, ke kterým krajský soud ve věci dospěl, rozhodně není důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[14] S ohledem na skutečnost, že stěžovatelem tvrzená přijatelnost kasační stížnosti nebyla důvodná, přičemž ani Nejvyšší správní soud *ex offio* nenalezl žádnou otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl vyslovit za účelem sjednocování judikatury, nemohl dospět k jinému závěru, než že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Kasační stížnost proto podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

[16] Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2019, č. j. 2 Azs 234/2019 - 14, byl stěžovateli ustanoven zástupcem JUDr. Maroš Matiaško, LL.M., advokát se sídlem Oveňecká 78/33, Praha 7. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za dva úkony právní služby; přípravu a převzetí (§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a podání kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. d) téže vyhlášky], a to ve výši 2 x 3100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Ustanovený zástupce není plátcem daně z přidané hodnoty. Celková odměna tedy činí částku ve výši 6800 Kč, která mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. února 2020

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu